

ת"פ 53404/05/16 - מדינת ישראל נגד א פ

בית משפט השלום בקריית גת

01 יוני 2017

ת"פ 53404-05-16 מדינת ישראל נ' פ

בפני כב' הסגנית נשיאה ד"ר נגה שמואל-מאיר

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עורכי הדין אבי דהן ורותם שוסיוב - נוכחים

נגד

א פ

ע"י ב"כ עו"ד רינת רוזנטל - נוכחת (בשם עוה"ד ז'אנה זייצב)

המאשימה

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בשתי עבירות של **תקיפה הגורמת חבלה ממש לבן זוג**, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); ובעבירה אחת של **הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו**, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

כפי המתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 21.05.2016 בסמוך לשעה 02:00, השתתפו הנאשם ורעייתו (להלן: "**המתלוננת**") במסיבת יום הולדת של מר ש' (להלן: "**ש'**") במועדון בעיר אשקלון. במעמד זה, עת רקדה המתלוננת עם אביו של ש', תקף אותה הנאשם בכך שמשך אותה משמלתה ודחף אותה לעבר שולחן שהיה במקום. כתוצאה מכך, המתלוננת נפלה על השולחן ונגרמו לה חבלות בדמות סימני חבלה בזרוע שמאל, בירך שמאל וברגל ימין, ושריטות באצבעות.

המתלוננת עזבה את המסיבה והלכה לכיוון מקום מגוריה, ובהמשך נמלטה עם ילדיה הקטנים אל מחוץ לביתה, והתקשרה לאשתו של ש' והודיעה לה על מעשי הנאשם. בסמוך לכך, ש' הגיע למקום ולבקשת המתלוננת, עלה עם בנה הקטין לבית כדי להביא להם חפצים. בהמשך, בשעה 11:15, כשהגיעו שוטרים לבית, הנאשם סירב להתלוות אליהם לתחנת המשטרה, ואך לאחר שהשוטרים השתמשו ב'טייזר', עלה בידם לאזוק אותו וללוותו לתחנת המשטרה.

עוד נטען בכתב האישום המתוקן, כי ביום 12.05.2016 בסמוך לשעה 23:00, הסיעו הנאשם והמתלוננת את קרוב משפחתם לשדה התעופה בלוד. הנאשם ליווה את קרוב המשפחה, וכשחזר אל המתלוננת, תקף אותה בכך שבעט בה פעמיים. כתוצאה מכך, נגרמה למתלוננת חבלה בדמות סימן ברגל שמאל.

2. הצדדים לא הגיעו להסדר בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן. כמו כן, המאשימה הצהירה כי עמדתה בתיק זה הינה למאסר בפועל, אך זו תיבחן על ידה בהתאם להתקדמות הטיפול.

3. בעניינו של הנאשם התקבלו **שני תסקירים מאת שירות המבחן**. שני התסקירים נושאים אופי חיובי, ובסופם המלצה להשית על הנאשם ענישה בדמות צו של"צ בהיקף של 200 שעות וצו מבחן.

מטעמים של צנעת הפרט, לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים שהוגשו, לבד מלציין כי הנאשם הודה במיוחס לו, אך טען כי מכיוון שהיה שתוי, אינו זוכר חלקים רבים מהתנהגותו המתוארת בכתב האישום המתוקן. כמו כן,

הנאשם מסר כי בחודשים שקדמו לאירועים הנטענים, הוא נהג לצרוך אלכוהול באופן אינטנסיבי ויומיומי, ושירות המבחן התרשם כי קיים קשר ישיר בין צריכת האלכוהול לבין התנהגותו באירועים המפורטים בכתב האישום המתוקן. בהינתן האמור, הנאשם הופנה לטיפול ביחידה לטיפול בהתמכרויות בעיר אשקלון. במסגרת זו, הנאשם הגיע באופן עקבי לשיחות הפרטניות ומסר בדיקות נשיפה אשר העידו על הימנעות מצריכת אלכוהול. כמו כן, הנאשם הקפיד להגיע גם לשיחות בשירות המבחן. השירות התרשם כי לנאשם מוטיבציה ורצון לערוך שינוי באורחות חייו וכי הלה פועל לשם עריכתו של השינוי האמור, תוך שיתוף פעולה עם גורמי הטיפול ועושה את כל שנדרש הימנו בפן זה. הנאשם אף הביע נכונות להרחיב את הטיפול באמצעות הגעה לקבוצת N.A. כמו כן, השירות אף יצר קשר עם המתלוננת, שהביעה שביעות רצון מההליך הטיפולי שאותו עובר הנאשם.

לבסוף, לאחר ששקל את מכלול השיקולים הרלוונטיים, ובייחוד את העובדה כי הנאשם משתף פעולה עם היחידה לטיפול בהתמכרויות ומביע נכונות להמשיך בקשר הטיפולי, התרשם שירות המבחן כי מסוכנותו של הנאשם פחתה. עוד לסברתו של השירות, ההליך הפלילי המתנהל נגד הנאשם מהווה עבורו גורם מרתיע ומציב גבולות. בשים לב לאמור, ולאור יתר השיקולים שפורטו בתסקירים, בא שירות המבחן בהמלצה העונשית שפורטה קודם לכן.

4. **מחווה דעת הממונה על עבודות השירות**, אשר התקבלה ביום 23.04.2017, עולה כי הנאשם כשיר ומתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

5. יצוין כי בתיק זה, נשמעו הטיעונים לעונש בשני מועדים שונים. זאת לאחר שבעיצומו של דיון הטיעונים לעונש הראשון, הוחלט כי יש לבחון את התקדמותו של הנאשם בהליך הטיפולי, והדיון נדחה לקבלת תסקיר משלים והשלמת טיעונים לעונש.

6. לגופם של דברים, באת כוח המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם, ובכלל זה על חומרת החבלות שנגרמו למתלוננת (הוגשו צילומים המתעדים חבלות אלה - ת/1), ועל הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהם. עוד לטענתה, בשים לב למבחן "הקשר ההדוק", יש לקבוע במקרה הנדון שני מתחמי ענישה נפרדים, ולאחר שהפנתה לפסיקה מטעמה, עתרה לקבוע בגין האירוע מיום 21.05.2016 מתחם עונש הולם הנע בין מאסר קצר שיכול שירוצה בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר; ובגין האירוע מיום 12.05.2016, מתחם עונש הולם הנע בין מאסר מותנה לבין 6 חודשי מאסר, אשר יכול שירוצו בעבודות שירות.

עוד נטען, כי מכיוון שהנאשם מצוי אך בשלבים הראשונים של ההליך הטיפולי, לא מתקיים בעניינו שיקול השיקום שיהיה בו כדי להצדיק סטייה לקולא מהמתחמים. בהינתן האמור, ובשים לב לתסקירים שהוגשו בעניינו ולאור עברו הפלילי הנקי, עתרה המאשימה להשית על הנאשם עונש המצוי ברף התחתון של המתחמים שהוצגו, קרי מאסר בעבודות שירות, לצד מאסרים מותנים, קנס וחתימה על התחייבות.

7. מנגד, באת כוח הנאשם מיקדה את עיקר טיעוניה בהליך הטיפולי שאותו מקפיד הנאשם לעבור, ובפרט בעובדה כי הוא משתף פעולה באופן מלא ואף מעוניין להרחיב את הטיפול ולהשתתף בקבוצת N.A. הסנגורית הפנתה לתסקירים החיוביים שהוגשו בעניינו של הנאשם ועתרה לאמץ את ההמלצה העונשית שבסופם, תוך בקשה להפחית בהיקף שעות השל"צ. בנוסף לאלה, ביקשה ההגנה לעמוד על העובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי; כי הוא והמתלוננת אינם מתכוונים לחזור ולהתגרור יחדיו, תוך שלכל אחד מהם בן זוג חדש; וכי שניהם מצויים כיום בקשר חיובי זה עם זה.

8. אציין כי במהלך דיון הטיעונים לעונש הראשון, שנערך ביום 11.12.2016, הובאה גם עמדתה של קצינת המבחן

שמטפלת בנאשם (לאחר שיחה טלפונית עמה). הלה מסרה כי הנאשם משתף פעולה באופן מלא עם השירות ועם היחידה לטיפול בהתמכרויות, כי הינו בעל מוטיבציה גבוהה, וכי רמת הסיכון בעניינו פחתה, וזאת לנוכח שיתוף הפעולה שלו ומודעותו לצורך שלו בטיפול בבעיית האלכוהול.

9. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", מסר כי מה שאירע יהווה עבורו "שיעור לכל החיים", כי הוא הבין שצריכת אלכוהול גורמת לו לבעיות, כי הבנה זו הביאה לידי כך שמאז הוא נמנע מצריכת אלכוהול, וכי הוא מעוניין בהמשך קשר טיפולי.

דין והכרעה

10. בסימן א'1 לפרק ו' בחוק העונשין, אשר הוסף לחוק העונשין במסגרת תיקון מס' 113, נקבע **עקרון ההלימה** כעקרון המנחה בענישה. לאמור, ניתן משקל בכורה לשיקולי גמול, ונקבע כי בראש ובראשונה על העונש להלום את חומרת העבירה בנסיבותיה ואת מידת אשמו של הנאשם. יחד עם האמור, עקרון ההלימה אשר ניצב במרכזו של תיקון 113 אינו עומד לבדו, ושומה על בית המשפט להעניק משקל משמעותי גם לשיקול **שיקום** הנאשם (ר' בעניין זה פס' 12 בפסק דינו של כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 452/14 **ניסים דבוש נ' מדינת ישראל**, (03.04.2014); פס' 6 בפסק דינה של כב' השופטת א' חיות בע"פ 7459/12 **שיבר נ' מדינת ישראל**, (20.06.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

11. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

12. כאמור, המאשימה ביקשה לראות במעשים שבוצעו על ידי הנאשם בימים 21.05.2016 ו- 12.05.2016 כאירועים נפרדים, ומשכך עתרה לקבוע בגין כל אחד מהם מתחם עונש הולם נפרד. בית המשפט אינו רואה את הדברים בסוגיה זו עין בעין עם המאשימה, ועל כן, ראשית חכמה אדרש תחילה לשאלה זו.

לדידי, כאמור, הגם שחלף ביניהם פרק זמן של כתשעה ימים, שוכנעתי כי מכלול מעשיו של הנאשם מהווים אירוע אחד, כך שיש לקבוע בגינם מתחם עונש כולל. הדברים אמורים לנוכח מצוות המחוקק בסעיפים 40ג(א) ו- 40ג(א) לחוק העונשין, ובשים לב ל"מבחן הקשר ההדוק" וליתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ר' למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, (29.10.2014); וע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (03.09.2015)). כך, **בעניין ג'אבר** שלעיל נקבע כי בית המשפט ילמד אודות גדריו של "אירוע" בהתאם לניסיון החיים, באופן בועבירות שיש ביניהן **קשר הדוק** ייחשבו לאירועאחד. עוד נקבע בפסיקה, כי המונח "אירוע" המצוי בסעיף 40ג לחוק העונשין הינו רחב יותר מהמונח "מעשה" הקבוע בסעיף 186 לחסד"פ, וכי באופן עקרוני "אירוע" אחד יכול לכלול גם "מספר מעשים" (ראו למשל דעתם של כלל שופטי ההרכב **בעניין ג'אבר**; דברי כב' השופט ע' פוגלמן בע"פ 1605/13 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, (27.08.2014); וע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015)).

בענייננו, הגם שכאמור בין חלק מהעבירות מפריד פרק זמן של למעלה משבוע ימים, עדיין מצאתי כי קיים ביניהן "קשר הדוק". שכן, ראשית, עיקר העבירות בוצעו על רקע אותה מערכת יחסים זוגית, כלפי אותה המתלוננת (כאשר העבירה שבוצעה כלפי השוטרים הינה עבירה נלווית בלבד ושבאה בעקבות מעשה האלימות של הנאשם כלפי המתלוננת), כך שמדובר למעשה במסכת עבריינית אחת של עבירות אלימות בתוך המשפחה, אשר נפרסה על פני פרק זמן של כמה

ימים. אשר על כן, לאור העובדה כי עסקינן במעשי אלימות בדרגות חומרה שפחות או יותר שוות זו לזו, ושכונו כלפי אותה המתלוננת, במסגרת מערכת יחסים אחת, ושנפרסו על פני כמה ימים, מצאתי כאמור כי מתקיים ביניהן קשר הדוק וכי ראיה בכל אחת מהן כאירוע נפרד שעומד בפני עצמו תהא מלאכותית במידה רבה (ראו והשוו בעניין זה פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בתפ"ח (מחוזי באר שבע) 7848-04-10 **מדינת ישראל נ' קרלוס דלמה**, (28.07.2015), שם אמנם לצד עבירות אלימות דובר גם בעבירות מין שבוצעו בתוך המשפחה, אך הרציונל העומד מאחורי הדברים בסוגיה הנדונה כאן, יפה גם לעניינו).

לצד כל האמור, וזאת חשוב לציין, כי בטרם קביעת מתחם העונש ההולם (וגזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם), בית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" במכלול האירועים, כך שהנאשם לא יענש בגינו, וכל מעשה יזכה להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 **מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקייק**, (26.12.2013)).

13. לגופם של דברים, **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו כתוצאה ממעשי האלימות הפיזית של הנאשם כלפי בת זוגו, הינם שמירה על שלמות גופם, שלום וביטחונם של בני משפחה, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים. כך גם, לא זו בלבד שעבירות של אלימות במשפחה מבוצעות בדרך כלל בחדרי חדרים רחוק מכול עין, אלא שגם לא אחת נמנעים הקורבנות לרשויות אכיפת החוק, הן בשל תלות רגשית או כלכלית בעבריו והן בשל הרצון לשמור על שלמות התא המשפחתי, מה שמקשה עוד יותר על גילויין של העבירות ועל העמדתם של העבריינים לדין. לא בכדי מצא המחוקק לקבוע כי העונש המרבי הקבוע לצדה של עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש יוכפל בשעה שזו מבוצעת כלפי בת זוג (ראו בעניין זה, למשל, דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, (11.10.2007); ודבריו של כב' השופט י' עמית בע"פ 669/12 **יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל**, (19.04.2012)).

בעצם ביצוע העבירה של הפרעה לשוטר מבילוי תפקידו, פגע הנאשם בערכים שעניינם הגנה על סדרי חברה ומשטר תקינים, על שלטון החוק ועל יכולתם של אנשי אכיפת החוק לבצע פעילותם כהלכה. ראו בעניין זה, **בשינויים המחויבים**, דבריו של כב' השופט י' דנציגר בע"פ 8704/08 **סמי הייב נ' מדינת ישראל**, (23.04.2009):

"מעשיהם של המערערים, שכללו איומים ותקיפה של שוטרים הממלאים תפקיד ציבורי על פי דין, הינם בבחינת התנהגות פלילית חמורה ושלוחת כל רסן אשר קוראת תיגר על אושיות שלטון החוק תוך התעלמות מופגנת מנורמות ההתנהגות הראויות שיש להקפיד עליהן".

כן ראו והשוו דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 6040/13 **מדינת ישראל נ' בחוס נעמאן**, (19.03.2014).

14. לנוכח הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן, ובייחוד בשים לב לטיבה של האלימות אשר הופעלה (בשתי הזדמנויות שונות) מצדו של הנאשם כלפי המתלוננת, הנזקים שנגרמו לה כתוצאה מכך, ואופיו של מעשה ההפרעה לשוטרים, סבורתני כי במקרה הנדון, מצויה **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** ברף בינוני.

15. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, נתתי דעתי בראש ובראשונה לטיבה ואופייה של האלימות אשר הפעיל הנאשם כלפי המתלוננת, עת בהזדמנות אחת דחף אותה לעבר שולחן ובהזדמנות אחרת בעט בה פעמיים. כן נתתי דעתי לנזקים הגופניים שנגרמו למתלוננת, שמחלקם אף ניתן להתרשם באופן חזותי מהמסמך ת/1 אשר הוגש מטעם המאשימה לשם **המחשת** העובדות והנסיבות שבכתב האישום המתוקן, והכוונה לסימני המטומה בגפיים ושריטות באצבעות. כידוע, עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש יכולה לחול על מגוון רחב של מעשי אלימות ודרגות חומרה שונות של חבלות, וברי כי אין דין דחיפה כדין מהלומת אגרוף, ואין דין מכה המכוונת לאזור

אחת הגפיים כדין בעיטות המכוונות לכל הגוף; בדומה, לא דומה חבלה בדמות המטומה אחת לחבלות שעניינן המטומות ופצעים מדממים באזורים שונים בגוף. בענייננו, במנעד המעשים אשר יכולים להיכנס לגדריהן של עבירות התקיפה שבהן הורשע הנאשם, מצאתי כי מעשיו של הנאשם (בשתי ההזדמנויות) מצויים ברף הבינוני, ואילו החבלות שנגרמו כתוצאה מהם מצויות ברף הבינוני-הנמוך.

לצד הנזק הפיזי שנגרם למתלוננת, אף מצאתי כי לצין כי את התקיפה שבמוקד סעיף 4 לכתב האישום המתוקן, ביצע הנאשם במועדון ולעיניהם של מבליים שהיו במקום באותה עת (כך הדעת נותנת). במצב דברים זה, בנקל ניתן לשער את גודלה של עגמת הנפש שנגרמה למתלוננת ומה רבה הייתה תחושת ההשפלה שחשה, עת בעלה מכה אותה לעיני כל.

אשר לעבירה של הפרעה לשוטר, נתתי דעתי לכך שזו התבטאה בהתנגדות פיזית של ממש מצד הנאשם, שסירב להישמע להוראות השוטרים ולהתלוות אליהם לתחנת המשטרה. ותעיד על חומרת מעשהו זה, העובדה כי השוטרים נאלצו בסופו של יום להשתמש באקדח 'טייזר' על מנת להשתלט עליו ולאזוק אותו.

בנוסף לאמור, לא התעלמתי מפוטנציאל הנזק אשר היה טמון בהתנהגותו משוללת הרסן של הנאשם, ובייחוד הדברים אמורים בשים לב לעובדה שבאחת ההזדמנויות הנאשם דחף את המתלוננת לעבר שולחן והמתלוננת נפלה עליו. כתוצאה ממעשים אלו, עת המתלוננת נהדפת לעבר שולחן ונופלת עליו, עלול היה להיגרם נזק חמור בהרבה מזה שנגרם בסופו של יום, וכבר היו דברים מעולם. דברים דומים, צריכים להיאמר בכל הנוגע לבעיטות ששלח הנאשם לעבר גופה של המתלוננת, ושנדמה כי רק במזל גרמו לחבלה שהסתכמה אך בסימן ברגל (וזאת כמובן, מבלי להקל ראש גם בחבלה זו כשלעצמה).

הנאשם תקף את המתלוננת בשתי הזדמנויות שונות, כך שלא ניתן לומר כי המדובר במעידה חד פעמית שלו. כך גם, יש ליתן את הדעת כי תקיפות אלה נעשו מבלי שקדמה לכך התגרות כלשהי מצדה של המתלוננת. מנגד, נדמה כי המעשים נעשו בעידנא דריתחא, בצורה ספונטנית וללא תכנון מוקדם מצדו של הנאשם.

אשר לסיבות לביצוע העבירות, כפי שעולה מדבריו של הנאשם ומהתרשמותו של שירות המבחן, קיים קשר ישיר בין צריכת האלכוהול על ידי הנאשם לבין התנהגותו ולו באירועים שהתרחשו ביום 21.05.2016. הגם שניתן היה לטעון כי יש לזקוף נסיבה זו דווקא לקולא, הרי שביני לבין עצמי אינני משוכנעת כי יש בכך כדי להביא מניה וביה להקלה בעונש, וייתכן שאף ההפך הוא הנכון (ראו והשוו ע"פ 5092/06 פלוני נ' מדינת ישראל, (03.01.2007); וע"פ 3182/13 חיים פרץ נ' מדינת ישראל, (19.12.2013)).

16. בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת, סקירת הפסיקה מלמדת כי ישנו מנעד רחב של עונשים המושתים על הנאשמים השונים אשר הורשעו בביצוע עבירות של אלימות בתוך המשפחה, לצד עבירות נלוות כגון איומים או היזק לרכוש במזיד (לא עלה בידי בית המשפט לאתר במאגרי החיפוש השונים מקרים בהם דובר בנאשם שהורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש לבת זוג והפרעה לשוטר, מבלי שנלוו להן עבירות נוספות). מטבע הדברים, בעבירות ממין זה קיימות דרגות חומרה שונות, כאשר מתחמי הענישה משתנים בהתאם לנסיבות הנלוות לעבירות, ובכלל זה אופייה של האלימות שנגרמה; חומרת החבלות שנגרמו, אם בכלל; מידת התכנון שקדמה לעבירה; ועוד. בדומה, העונשים שמושתים על הנאשמים השונים בתוך המתחמים או מחוצה להם, משתנים לנוכח נסיבותיהם ומאפייניהם האישיים, כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי; הבעת החרטה מצדם ונטילת אחריות; השתתפות בהליכים טיפוליים; גילם; וכיוצא באלה. על כל פנים, וזאת חשוב לציון, בכפוף לחובתו של בית המשפט לבחון כל מקרה לגופו ולשקול את נסיבותיו האישיות של כל נאשם הבא בפניו, הרי שפעם אחר פעם שבה הפסיקה ומזכירה את הצורך להילחם ביד קשה בתופעת האלימות במשפחה שפשתה בחברתנו, וזאת בין היתר באמצעות השתתפות ענישה מחמירה (ראו למשל דבריו של כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 6577/09 ניר צמח נ' מדינת ישראל, (20.08.2009)).

לגופם של דברים, כדוגמא לקשת הרחבה של העונשים שמושתים בכל מקרה ומקרה, ראו את פסקי הדין שלהלן, שם דובר בנאשמים שהורשעו **בעבירה אחת** של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג, ונגזרו עליהם עונשים שונים, החל ממאסרים מותנים לצד צו של"צ או בלעדיו, עובר במאסרים לריצוי בעבודות שירות למשך מספר בודד של חודשי מאסר, וכלה במקרים חריגים, בעונשי מאסר למשך מספר חודשים לריצוי מאחורי סורג ובריח: עפ"ג (מחוזי באר שבע) 16530-04-16 מיכאל וחטוב נ' מדינת ישראל, (29.05.2016); ת"פ (בית שמש) 29585-06-15 מדינת ישראל נ' פלוני, (13.07.2016); ת"פ (שלום כפר סבא) 16279-01-15 מדינת ישראל נ' פלוני, (16.06.2016); ת"פ (שלום רמלה) 52085-01-15 מדינת ישראל נ' פלוני, (24.05.2016); ת"פ (שלום רמלה) 37124-04-16 משטרת ישראל נ' רומן בשקין, (20.07.2016);

מקום בו הורשעו נאשמים בעבירה של הפרעה לשוטט (לעיתים עם עבירות נלוות בצדה), הושתו עליהם, על דרך הכלל, עונשים צופי פני עתיד בדמות מאסרים מותנים (ראו למשל, ת"פ (שלום עכו) 20677-01-12 מדינת ישראל נ' מישר, (04.03.2015); ת"פ (שלום פתח תקווה) 37099-01-13 מדינת ישראל נ' בוגדן סקלרוד, (30.01.2014); ת"פ (שלום קריית גת) 44957-01-12 מדינת ישראל נ' אדיר דדון, (26.11.2013); ת"פ (שלום באר שבע) 59370-07-13 מדינת ישראל נ' סרגיי שייקביץ, (15.12.2013)).

כן נתתי דעתי לפסיקה אליה הופנה בית המשפט על ידי המאשימה, וגם בה יש כדי להעיד אודות רוחבו של מנעד העונשים הקיים בעבירות ממין זה, ואין להיפלא אפוא כי המאשימה מפנה לגזרי דין שבהם הושתו עונשים המצויים ברף המחמיר של מדיניות הענישה הנוהגת. עוד יצוין, כי טוב תעשה המאשימה אם תקפיד להציג פסקי דין שניתנו בעת האחרונה, ובוודאי כאלה שניתנו לאחר תיקון 113 (וראו דבריה של כב' השופטת ג' שלו בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 21819-05-15 יהודה סלפוצ'ניק נ' מדינת ישראל, (12.05.2015), ביחס לגזרי דין שניתנו עובר לתיקון 113, ואשר ולא ברור אם כיום הם היו מתיישבים עם הוראותיו).

על כל פנים, וזאת חשוב להדגיש, יש לזכור כי הענישה היא לעולם אינדיווידואלית וכל מקרה צריך להיבחן לגופו, תוך שהבחינה כאמור תמיד צריכה להיעשות לגופן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופם של נאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיות (ראו והשוו ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל, (05.05.2009)). קביעת מתחמי הענישה והשתת העונשים בגדריהם לעולם לא יכולים להיעשות על סמך הכותרות של העבירות (ראו והשוו ע"פ 1323/13 רך חסן נ' מדינת ישראל, (05.06.2013); ורע"פ 4088/13 אחמד בן שחדה הדרי נ' מדינת ישראל, (11.06.2013)), ובכל מקרה השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (25.06.2013)).

לאחר סקירת מדיניות הענישה שלעיל, יש לזכור כי בענייננו מדובר בנאשם אשר הורשע **בשתי** עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג **ובעבירה אחת נוספת** של הפרעה לשוטט במילוי תפקידו, וברי כי גם בעובדה זו יהיה כדי להשפיע על מתחם העונש ההולם.

כך גם, ראוי להזכיר כי בצדה של עבירת ההפרעה לשוטט שבה הורשע הנאשם קבוע עונש מזערי של מאסר למשך שבועיים ימים. בהתאם לפסיקתו של בית המשפט העליון, **רק בהתקיים טעמים מיוחדים**, ניתן יהיה לקבוע מתחם עונש הולם שהרף התחתון שלו יהא נמוך מהעונש המזערי הקבוע בצידה של העבירה, וראו בעניין זה, למשל, ע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל, (27.08.2014) וע"פ 2751/14 פלוני נ' מדינת ישראל, (20.09.2015). כן ראו דבריו של כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 207/14 פלוני נ' מדינת ישראל, (01.02.2015):

"אכן, אני סבור כי העונשים המזעריים מהווים מדד לחשיבותו של הערך הנפגע ולמידת הפגיעה בו, ועל כן יש לתת להם משקל בכורה בקביעת מתחם העונש ההולם. רק במקרים חריגים, בהם מתעוררים טעמים מיוחדים להקל עם הרף התחתון של המתחם, יהיה ראוי לסטות מהעונש המזערי".

יצוין, כי פסיקתו של בית המשפט העליון אשר הובאה לעיל אמנם ניתנה מקום בו נדון עניינם של נאשמים אשר הורשעו בביצוע עבירות מין, אולם ברי כי הדברים שנקבעו שם בכל הנוגע לשאלת היחס שבין מתחם העונש ההולם לבין קיומו של עונש מזערי בצד העבירה, יפים גם לעניינינו.

17. בסיכומם של דברים, בשים לב לעקרון המנחה בענישה, לערכים המוגנים שפגעו ולמידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנוהגת, ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ובייחוד לאופייה של האלימות שהופעלה מצדו של הנאשם ולנזקים שנגרמו כתוצאה ממנה, ולאור העובדה כי הנאשם הורשע **בשתי** עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג **ובעבירה נוספת** של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, מצאתי לקבוע כי **מתחם העונש ההולם במקרה הנדון, בגין מכלול מעשיו של הנאשם, ינוע בין 4 חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר, וכל זאת לצד ענישה נלווית שתושט בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה.**

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

18. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

בעניין זה, נתתי דעתי לעובדה כי לנאשם עבר פלילי נקי וזו הסתבכותו הראשונה עם החוק. כן שקלתי את הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות, וזאת בשים לב לעובדה כי הלה טרם ריצה עונשי מאסר בעברו.

עוד ולקולא, יש ליתן את הדעת לכך שהנאשם הודה בביצוע העבירות, מה שייתר את העדתה של המתלוננת בבית המשפט ואף הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר. בנוסף, וזה העיקר, את מירב המשקל, ככל שהדברים נוגעים לנסיבה זו, יש לייחס לעובדה כי הנאשם הצטער על מעשיו והתרשמתי בצורה בלתי אמצעית מכנות החרטה שאותה הוא הביע. לדידי, יש בעצם כך כדי ללמד על כך שהנאשם הפנים את חומרת מעשיו ואת השלכותיהם, וביחד עם ההליך השיקומי שאותו הוא עובר (שאודותיו אפרט בהמשך), גם כדי למזער את הסיכון שמא אלה יישנו בעתיד.

עוד יש ליתן את הדעת לעובדה כי הנאשם שהה במעצר מאחורי סורג ובריח במשך פרק זמן שאיננו מבוטל, כחודש ימים, וכי במשך תקופה ארוכה נוספת היה משוחרר תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר אינו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אך סבורתני כי היה בהליך המעצר כדי להעביר לו את המסר הנדרש ולהרתיעו במידה רבה מביצוע עבירות נוספות בעתיד (גם שירות המבחן סבר כי יש בהליך הפלילי המתנהל נגדו כדי להרתיעו ולהציב עבורו גבולות), וייתכן שאף ניתן לשקול שיקול זה במסגרת סעיף 40יא(3) לחוק העונשין.

בשולי נקודה זו, אציין כי אף לא התעלמתי מעמדתה של המתלוננת, החיובית בסך הכול, וגם לכך יש להעניק משקל מסוים בעת גזירת עונשו של הנאשם. אם כי, ברי כי לנגד עיניו של בית המשפט עומד האינטרס של הציבור בכללותו, ולא רק האינטרס האישי של המתלוננת.

19. כל אלה, על פניו, היו צריכים להביא את בית המשפט למסקנה כי יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם. אולם, בשים לב לאמור בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין, שוכנעתי כי יש מקום במקרה הנדון לסטות לקולא מהמתחם האמור, וזאת לנוכח ההליך השיקומי שאותו עבר הנאשם ואשר יש בו כדי להעיד כי הוא

השתקם או למצער כי יש סיכוי של ממש שישתקם". ובמה דברים אמורים?

כפי המפורט בתסקירים אשר הוגשו, הנאשם שולב במסגרת הליך המעצר, בתכנית טיפולית במסגרת היחידה לטיפול בהתמכרויות בעיר אשקלון. במסגרת זו, הנאשם הגיע באופן עקבי לשיחות פרטניות ומסר בדיקות שתן ונשיפה שמלמדות כי הלה נמנע משימוש באלכוהול או בחומרים משני תודעה אחרים. הגורמים הטיפולים ביחידה להתמכרויות, כמו גם שירות המבחן עצמו, התרשמו כי לנאשם מוטיבציה גבוהה לערוך שינוי באורחות חייו ולהעלאת מודעותו לדפוסי חשיבה והתנהגות שהביאוהו לפעול באלימות. הנאשם אף הביע רצון להרחיב את הטיפול, וביקש להשתלב בקבוצה טיפולית נוספת.

הנה כי כן, בשים לב למשך הזמן שבו הנאשם משתתף זה מכבר בהליך הטיפולי, לא אוכל לקבל את עמדתה של המאשימה, לפיה המדובר "אך ורק בשלב של ההיכרות הראשונית" [עמ' 6, שורה 16 לפרוטוקול] (אם כי, דברים אלה נטענו על ידה במועד הראשון של הטיעונים לעונש, בטרם הנאשם הופנה שוב לשירות המבחן כדי לבחון את המשך התקדמותו בטיפול). כזכור, שירות המבחן סבר כי ישנו קשר ישיר בין ההתנהגות האלימה לבין צריכת האלכוהול על יד הנאשם. והנה, משהנאשם משתתף במשך פרק זמן לא מבוטל בהליך טיפולי, מביע מוטיבציה לשנות את אורחות חייו, ואף נמנע הלכה למעשה משימוש באלכוהול או בחומרים משני תודעה אחרים, הרי שלדידי יש בכך כדי ליתן מענה לאותו מוקד בעייתי שעמד ברקע להתנהגותו האלימה, ולא בכדי גם שירות המבחן התרשם שההליך הטיפולי שאותו עובר הנאשם מפחית מרמת הסיכון הנשקפת ממנו. לאלה אף יש להוסיף כי מתסקיר שירות המבחן מיום 06.12.2016 עולה כי לנאשם מעטפת משפחתית תומכת (של אמו ואחותו), וגם בעובדה זו יש כדי להעצים את סיכויי הצלחת שיקומו.

אכן, ייתכן כי עוד צפויה לנאשם דרך עד לשיקומו המלא, אולם סבורתני כי לאור כל האמור לעיל, כבר בשלב זה ניתן לומר, לכל הפחות, כי הנאשם ישתקם בצורה מלאה בעתיד, וכי יש בכך כדי להצדיק סטייה לקולא ממתחם העונש אשר קבעתי בעניינו.

אכן, מלאכת גזירת הדין איננה קלה כלל ועיקר, ובית המשפט אינו מקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם, ומביע מהם סלידה רבתי. אולם, באיזון הראוי בין מכלול השיקולים והנסיבות אשר פורטו לעיל, הגם אם לא בלי התלבטות, ובייחוד בשים לב לכך שעסקינן בנאשם שזו הסתבכותו הראשונה עם החוק, שהודה בביצוע העבירה והביע צער וחרטה על מעשיו, ולאור ההליך הטיפולי שאותו הוא עבר ועודנו צפוי לעבור, מצאתי כי ניתן בזו הפעם ללכת לקראתו ולבכר את שיקול השיקום בעניינו. אשר על כן, אמנע מלהשית על הנאשם עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות.

לצד האמור, מצאתי להדגיש בפניו של הנאשם כי הליך הגמילה נועד בראש ובראשונה לשרת את טובתו שלו, וכי ככל שלא יתמיד בהליך, וחלילה ישוב לסורו, הרי שטוב שידע כי לא יזכה להתחשבות נוספת מצדו של בית המשפט. מן הראוי שידיעה זו תרחף מעל ראשו כל העת, ואם לא ימנע מאלימות בזכות הליך הגמילה שעבר, אולי יעשה כן מאימת הדין.

זאת ועוד, בשים לב לכך שאמנע מהשתת עונש מאסר על הנאשם, ועל מנת שחומרת מעשיו של הנאשם ימצאו את ביטויים בענישה שתושת עליו, מצאתי לחרוג לחומרה מהמלצת שירות המבחן (שכידוע הינה כשמה כן היא - המלצה בלבד) בכל הנוגע להיקף שעות השל"צ. כמו כן, בשים לב לעמדתה של המתלוננת, המאשימה לא עתרה להשית על הנאשם פיצוי, אך הדברים ימצאו את איזונם באמצעות הקנס המשמעותי שאגזור עליו.

20. מכל המקובץ לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. צו של"צ בהיקף של 270 שעות.

בהתאם לאמור בתסקיר שירות המבחן מיום 19.03.2017, הנאשם יבצע את הצו במסגרת "אורט אדיבי" באשקלון, בתפקידי ריתוך, הובלות ועבודות תחזוקה.

עמוד 8

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, והמשמעויות של אי ביצוע צו השל"צ.

ב. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, והמשמעויות של אי עמידה בתנאי צו המבחן.

העתק ההחלטה בדחיפות לשירות המבחן.

ג. מאסר מותה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם

יעבור עבירת אלימות מסוג פשע, לרבות עבירה לפי סעיף 274 לחוק העונשין.

ד. מאסר מותה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם

יעבור עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות עבירה של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקיד.

ה. קנס בסך 3,000 ₪.

הקנס ישולם ב- 5 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 60 יום מהיום.

ו. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות,

לרבות איומים והיזק לרכוש במזיד, וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, יאסר הנאשם למשך 10 ימים.

המזכירות תשיב למפקידה הכספים שהופקדו על ידה בקופת ביהמ"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק

זה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ז' סיוון תשע"ז, 01 יוני 2017, במעמד הצדדים.